

Лаодикія - Номер чотири

Історії, що перетинаються

Jeff Pippenger

2023-09-01

Аспект, на який я вказав і який, імовірно, не побачив Стівен Гаскелл, хоча фактично підтримував його, визнаючи істини, що висвітлюють цей факт, полягає в тому, що в історії кінця давнього Ізраїлю можна одночасно побачити початок сучасного Ізраїлю, який накладається на той самий історичний період. Коли Христос підтверджував завіт із багатьма на один тиждень (дві тисячі п'ятсот двадцять днів), давній Ізраїль переживав досвід Лаодикії, перебуваючи на межі того, щоб бути виплунутим з уст Господа. Одночасно сучасний Ізраїль переживав досвід Ефесу. Лаодикія давнього Ізраїлю розсіювалася, а Ефес сучасного Ізраїлю збирався в тій самій історії.

І "так", якщо вам цікаво, я знаю, що тиждень, протягом якого Христос у виконання дев'ятого розділу Даниїла підтвердив завіт, що почався з Його хрещення і закінчився побиттям камінням Стефана, не тривав буквально дві тисячі п'ятсот двадцять днів, але в пророчому сенсі безперечно так і було, бо в пророчому обчисленні рік дорівнює трьомстам шістдесяти дням. Триста шістдесят днів, помножені на сім, становлять дві тисячі п'ятсот двадцять днів, а "самісінький центр" того пророчого тижня — хрест. У пророчому сенсі Христос помістив хрест самісінько в центрі пророчого періоду в дві тисячі п'ятсот двадцять днів, тим самим показуючи, що "сім разів" Левіт 26 утверджується і підтримується Христовим хрестом. Це не випадковість, що, як і навчає сестра Вайт, обидві священні таблиці Авакума — таблиці 1843 і 1850 років — мають пророцтво на дві тисячі п'ятсот двадцять років у самому центрі, і на обох таблицях хрест розміщено самісінько в центрі тієї ілюстрації.

Біблія містить усі принципи, які людям потрібно зрозуміти, щоб бути готовими як до цього життя, так і до прийдешнього. І ці принципи може зрозуміти кожен. Ніхто, хто має дух цінувати її вчення, не прочитає жодного уривка з Біблії, не здобувши з нього якоїсь корисної думки. Але найцінніші уроки Біблії не здобуваються випадковим чи уривчастим вивченням. Її велику систему істини не подано так, щоб поспішний або неуважний читач міг її розпізнати. Багато її скарбів лежать глибоко під поверхнею й можуть бути здобуті лише ретельним дослідженням і постійними зусиллями. Істини, що складають велике ціле, потрібно відшукувати й збирати: «тут трохи, там трохи». Ісаїя 28:10.

Коли їх таким чином відшукати й зібрати разом, виявиться, що вони досконало підігнані одна до одної. Кожне Євангеліє є доповненням до інших, кожне пророцтво — поясненням іншого, кожна істина — розвитком якоїсь іншої істини. Типи юдейського устрою стають зрозумілими завдяки Євангелію. Кожен принцип у слові Божому має своє місце, кожен факт — своє значення. І вся будова — за задумом і виконанням — свідчить про свого Автора. Таку будову не міг би замислити чи створити жоден розум,

окрім розуму Нескінченного. Освіта, 123.

Поряд із принципом, що кожна з семи церков повторюється в міллеритській історії, а також у нашій історії, існує ще один важливий принцип, який визнавав ранній адвентизм. Цей принцип показує, що Святим Духом для передання істини використовуються «внутрішня і зовнішня» пророчі лінії однієї й тієї самої історії. Міллер це визнав і прямо навчав цьому. Він правильно навчав, що сім печаток Об'явлення є паралельною історією до церков, але в цій паралельній ілюстрації печатки представляють зовнішню, а церкви — внутрішню істину тієї самої історії. Урайя Сміт також розглядає цей принцип і вживає слова «внутрішній» і «зовнішній», що, на мою думку, є найкращим способом виразити ці дві паралельні лінії.

Печати подані нашій увазі у 4-му, 5-му та 6-му розділах Об'явлення. Картини, представлені під цими печатками, подані в 6-му розділі Об'явлення та в першому вірші 8-го розділу. Вони, очевидно, охоплюють події, з якими пов'язана церква, від початку цієї епохи до пришествя Христа.

«Тоді як сім церков представляють внутрішню історію церкви, сім печатей висвітлюють великі події її зовнішньої історії». Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Тепер ми розпочнемо розгляд семи церков. Важно усвідомити, що перші дві церкви, а також третя і четверта, мають взаємозв'язок «причини й наслідку», тож їх слід розглядати разом. Смірна — це церква, що представляє тих, кого переслідує Рим, а Ефес був церквою, яка несла Євангеліє усьому світові.

Саме в Антіохії учнів уперше назвали християнами. Цю назву їм дали, бо Христос був головною темою їхніх проповідей, навчання та розмов. Вони безупинно переказували події, що відбулися за днів Його земного служіння, коли Його учні були благословенні Його особистою присутністю. Невтомно вони розповідали про Його вчення та чудеса зцілення. З тремтливими вустами та зі сльозами на очах вони говорили про Його муку в саду, Його зраду, суд і страту, про довготерпіння й смирення, з якими Він зносив наругу й тортури, завдані Йому Його ворогами, і про божественне милосердя, з яким Він молився за тих, хто Його переслідував. Його воскресіння і вознесіння, а також Його служіння на небі як Посередника за падше людство, були темами, про які вони з радістю розповідали. То й не дивно, що язичники називали їх християнами, адже вони проповідували Христа і звертали свої молитви до Бога через Нього.

Сам Бог дав їм ім'я християн. Це царське ім'я, дане всім, хто приєднується до Христа. Саме про це ім'я пізніше писав Яків: "Хіба не багаті утискають вас і тягнуть вас до судилищ? Хіба не вони ганьблять те достойне ім'я, яким ви названі?" Якова 2:6, 7. А Петро проголосив: "Коли хто страждає як християнин, нехай не соромиться; але нехай прославляє Бога за це." "Коли за ім'я Христове зневажають вас, блаженні ви; бо Дух слави і Божий спочиває на вас." 1 Петра 4:16, 14. Дії апостолів, 157.

Ефеська церква представляла ранню церкву, яка жила «благочестиво у Христі Ісусі», що є «причиною», яка завжди породжує «наслідок».

Так, і всі, хто хоче жити благочестиво у Христі Ісусі, будуть переслідувані. 2 Тимофія 3:12.

Благочестя Ефеської церкви спричинило переслідування, представлене Смирнською церквою. Ці дві церкви представляють взаємозв'язок причини й наслідку, і наслідок вимагає, щоб йому передувала причина. Переслідування під час кризи недільного закону спричинене проявом того, що Сестра Вайт називає «первісним благочестям». Благочестя, проілюстроване в минулих, або первісних історіях.

«Незважаючи на повсюдний занепад віри й побожності, у цих церквах є справжні послідовники Христа. Перед остаточним звершенням Божих судів над землею серед Господнього народу відбудеться таке відродження первісної побожності, якого не бачили від апостольських часів. Дух і сила Бога будуть вилиті на Його дітей. У той час багато хто відокремитися від тих церков, у яких любов до цього світу витіснила любов до Бога та Його Слова. Багато хто, і служителі, і миряни, з радістю приймуть ті великі істини, які Бог спонукав проголосити в цей час, щоб приготувати народ до другого пришествя Господа. Ворог душ прагне перешкодити цій праці; і ще до того, як настане час такого руху, він намагатиметься запобігти йому, запровадивши підробку. У тих церквах, які він зможе підпорядкувати своїй оманливій владі, він створить враження, що виливається особливе Боже благословення; там виявлятиметься те, що вважатимуть великим релігійним інтересом. Безліч людей буде торжествувати, що Бог дивовижно діє для них, тоді як ця праця — від іншого духу. Під релігійною маскою сатана намагатиметься поширити свій вплив на християнський світ.» Велика боротьба, 464.

Опівнічний крик «останніх днів» — це відродження «первісного благочестя», зазначене в уривку. Це відродження відбувається в русі, а не в церкві. Історія, яку Сестра Вайт використовує, щоб описати це відродження, — це історія «апостольських часів», яку представляє ефеська церква. Це відродження спричинить «переслідування».

«Багатьох ув'язнять, багато хто втікатиме, рятуючи своє життя, з міст і містечок, і багато хто буде мучениками заради Христа, стоячи на захисті істини». Вибрані вісті, книга 3, 397.

«Життя Христа на землі» у наступному уривку представляє початок Ефеської церкви, але також є прообразом історії лаодикійського адвентизму наприкінці світу.

"«Правосуддя відсунуте назад, і справедливість стоїть далеко; бо правда впала на вулиці, і правда не може увійти. Так, не стало правди; і той, хто відступає від зла, стає здобиччю». Ісаїя 59:14, 15. Це виконалося в земному житті Христа. Він був вірний Божим заповідям, відкидаючи людські передання й приписи, які були піднесені на їхнє місце. Через це Його ненавиділи й переслідували. Ця історія повторюється." Наочні уроки Христа, 170.

Досвід, представлений Ефесом, відбувається одночасно з досвідом Лаодикії. Прискіпливі юдеї були лаодикійцями стародавнього Ізраїлю, а Христос і Його учні були ефесянами сучасного Ізраїлю. Іван Хреститель поклав початок ефеській церкві, і він представляє

церкву в «останні дні», якій протистоять лаодикійці, що називають себе юдеями, але ними не є.

«Служіння Івана Хрестителя і служіння тих, хто в останні дні виходять у душі та силі Іллі, щоб пробудити народ від його байдужості, є в багатьох відносинах однаковими. Його служіння є прообразом служіння, яке має бути звершене в цю добу. Христос має прийти вдруге, щоб судити світ у праведності. Посланці Божі, які несуть світові останнє попереджувальне послання, повинні приготувати шлях для другого приходу Христа, як Іван приготував шлях для Його першого приходу. У цій підготовчій праці, “кожна долина буде піднесена, і кожна гора буде понижена; і криве стане прямим, а нерівні місця — рівними”, бо історія має повторитися, і знову “слава Господня відкриється, і всяке тіло разом побачить її, бо уста Господні сказали це”».» Південний Сторож, 21 березня 1905.

Ефес — це "причина", а Смірна — "наслідок". Пергам і Тіятири також представляють причинно-наслідковий зв'язок. Пергам — це церква компромісу, що зіпсувала християнство, поєднавши його з язичництвом. Християнська церква занепадала, коли визнала можливим співіснування ідолопоклонства язичництва в її межах. Імператор Костянтин є символом тієї історії компромісів, і його пророча роль полягала в тому, щоб спричинити відступництво істинного християнства перед явленням папства.

Нехай ніхто ніяким чином не зводить вас, бо той день не настане, якщо спершу не станеться відступлення і не з'явиться чоловік беззаконня, син погібелі; який противиться і підноситься над усім, що зветься Богом або що шанується; так що він, як Бог, сидить у Божому храмі, показуючи себе, що він є Бог. Хіба не пам'ятаєте, що, коли я ще був із вами, я говорив вам про це? І тепер ви знаєте, що стримує, щоб він з'явився у свій час. Бо таємниця беззаконня вже діє; лише той, хто тепер стримує, стримуватиме, доки не буде усунений. І тоді з'явиться той Беззаконний, якого Господь умертвить подихом уст Своїх і знищить сьйвом Свого приходу. 2 Солунян 2:3-8.

Пергамська церква була «причиною», а Тіятира — «наслідком». Пророк Даниїл часто подає історію того, як язичництво поступається місцем папству, а відступництво, про яке говорив Павло і яке передувало утвердженню папства, розглядається в одинадцятому розділі книги Даниїла.

Бо кораблі Кіттіма прийдуть проти нього; тому він засмутиться й повернеться, і розгнівається на святий заповіт; так і зробить: він навіть повернеться й вступить у змову з тими, що відступають від святого заповіту. І стануть на його боці війська, і вони осквернять святиню твердині, і заберуть щоденну жертву, і поставлять мерзоту спустошення. Даниїла 11:30-31.

Церква компромісу, що відпала перед тим, як папська влада була явлена в історії, у Даниїла представлена як «ті, що відступили від святого завіту». Після того як вони відступили від завіту, папство, яке Даниїл називає «мерзотою, що чинить спустошення», було возведено на престол землі. Сестра Вайт визначає останні шість віршів одинадцятого розділу Даниїла, коли стверджує: «пророцтво в одинадцятому розділі Даниїла майже досягло свого повного

виконання». Останні шість віршів є остаточним виконанням одинадцятого розділу Даниїла, і вона навчає, що історія, представлена цими останніми віршами, була типологічно представлена в Дан. 11:30–36, де визначено історичний «причинно-наслідковий зв'язок», представлений Пергамом і Тіятирою.

У нас немає часу на зволікання. Попереду буремні часи. Світ охоплений духом війни. Невдовзі стануться події скорботи, про які говориться в пророцтвах. Пророцтво в одинадцятому розділі книги Даниїла майже досягло свого повного виконання. Багато з того, що відбулося в історії на виконання цього пророцтва, повториться.

У тридцятому вірші говориться про силу, що 'вірші з 30-го по 36-й процитовано.'

"Сцени, подібні до описаних цими словами, відбудуться." Публікації рукописів, номер 13, 394.

Причинно-наслідковий зв'язок Пергама і Тіятири, а також причинно-наслідковий зв'язок Ефеса і Смирни повторюються в «останні дні». Протестанти Сполучених Штатів підуть на компроміс із ідолопоклонством, як це представлено Пергамом (найголовнішою ознакою ідолопоклонства є поклоніння сонцю), і коли вони відступлять, буде підготовано шлях для чоловіка гріха, щоб він знову був пророчо відкритий. Поки відступництво й утвердження папства на престолі повторюються, Бог водночас підніматиме церкву, прообразом якої є Ефес, щоб донести світові вістку Даниїла та Об'явлення, і переслідування, представлене Смирною, повториться.

Я розгляну останні три церкви після того, як ми розглянемо істину про те, що перші чотири печаті Одкровення є зовнішньою лінією істини, яка проходить паралельно внутрішній лінії істини, представленій першими чотирма церквами. Як уже зазначалося, Урія Сміт викладає це так:

«Тоді як сім церков представляють внутрішню історію церкви, сім печатей висвітлюють великі події її зовнішньої історії». Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Ми показали, що перші чотири церкви представляють два зв'язки «причина–наслідок», які повторюються в «останні дні». Спираючись на піонерів адвентизму, а головніше — на авторитет Божого Слова, ці чотири внутрішні історії церкви повинні мати паралельну зовнішню історію, представлену першими чотирма печатками. Перша і друга печатки відтворюють ті самі риси Ефеса та Смирни, але використовують білого коня, щоб зобразити працю з несення християнства у світ. Це представляє зовнішню працю церкви, а друга печатка представляє криваву купіль Смирни через образ червоного коня.

І я побачив, коли Агнець відкрив одну з печатей, і почув я, немов гуркіт грому, як одна з чотирьох живих істот сказала: Прийди й подивися. І я побачив, і ось, кінь білий; і той, хто сидів на ньому, мав лук, і дано йому вінець; і він вийшов, перемагаючи, щоб перемагати. А коли Він відкрив другу печать, почув я, як друга жива істота сказала: Прийди й подивися. І вийшов інший кінь, червоний; і дано тому, хто сидів на ньому, забрати мир із землі, щоб вони вбивали один одного; і дано йому великий меч.

Об'явлення 6:1–4.

Книга Захарії містить кілька уривків, що безпосередньо ідентифікують чотирьох коней, зображених у перших чотирьох печатках Об'явлення. В одному з цих уривків, у десятому розділі, Захарія зазначає, що коли виллється пізній дощ, «отара Юди», яка є Божим «домом», буде перетворена на «його славного коня в битві».

Просіть у Господа дощу в час пізнього дощу; і Господь створить ясні хмари та дасть зливи дощу, кожному — траву на полі. Бо ідоли говорили пусте, а ворожбити бачили брехню й оповідали фальшиві сни; вони марно втішали. Тож вони блукали, як отара, були стривожені, бо не було пастиря. Гнів мій запалав проти пастирів, і я покарав козлів, бо Господь Саваот відвідав своє стадо, дім Юдин, і зробив їх, як свого величного коня в бою. Захарія 10:1–3.

Еллен Вайт неодноразово зазначає, що виливання Святого Духа у День П'ятидесятниці є образом пізнього дощу, який нині проливається. Діло, звершене для світу в День П'ятидесятниці, представлене Ефеською церквою, а Ефес зумовлює переслідування, представлене Смирною, яке Іван зображує як «червоний кінь» другої печатки. Перші дві печатки відповідають першим двом церквам і ілюструють «останні дні», коли пізній дощ виливається.

Дух пророцтва також позначає і кінець третьої печаті, і початок четвертої печаті, тим самим пов'язуючи їх (причина та наслідок), і таким чином подає представлену історію як таку, що існує в її час і в «останні дні».

"Той самий дух видно сьогодні, який представлений в Об'явленні 6:6-8. Історія має повторитися. Те, що було, буде знову." Рукописні публікації, том 9, 7.

В особистій історії сестри Вайт (написаній у 1898 році) дух компромісу, що готує шлях для того, щоб папство знову воцарилося, уже був живий і дієвий, бо відступництво протестантизму, яке почалося з відкинення звістки першого ангела навесні 1844 року, уже (в 1863 році) почало зазіхати на риг протестантського адвентизму.

Компроміс Пергама зображено як "пару" терезів у третій печаті. Подвійні терези для вимірювання представляють нечесне зважування. Третя печать веде до четвертої, яка зображена "блідим конем" "смерті", і таким чином символізує вбивство мільйонів папством у Темні віки. "Пекло" — це те, що слідує за блідим конем папства. Історії третьої та четвертої печаті паралельні історіям церков Пергама і Фіятири. Компроміс Константина був поступовою справою; отже, дух компромісу вже діяв в особистій історії сестри Вайт, так само, як і за часів Павла, коли він сказав, що "таємниця беззаконня вже діє". Відступництво, що передує воцарінню папства, завжди має поступовий характер, і ця "історія має повторитися. Те, що було, буде знову".

І почув я голос посеред чотирьох живих істот, що казав: Мірка пшениці за динарій, і три мірки ячменю за динарій; тільки не пошкодь оливи й вина. І коли Він відкрив четверту печатку, я почув голос четвертої живої істоти, що казала: Прийди і подивися. І я

поглянув, і ось кінь блідий; і ім'я того, хто сидів на ньому, — Смерть, і Ад слідував за ним. І дана була їм влада над четвертою частиною землі — вбивати мечем, і голодом, і смертю, і звірами земними. Об'явлення 6:6-8.

Джеймс Вайт виявив ще одну пророчу аномалію в семи церквах і семи печатях. Він відзначає навмисну відмінність між першими чотирма церквами та останніми трьома, а також те саме явище в перших чотирьох печатях і останніх трьох печатях.

Ми простежили тепер церкви, печатки й звірів, або живі істоти, настільки, наскільки їх можна порівняти як такі, що охоплюють ті самі періоди часу. Печаток сім, а звірів лише чотири. І буде доречно тут зауважити, що при відкритті першої, другої, третьої та четвертої печатки чути, як перший, другий, третій і четвертий звір промовляють: «Прийди і подивись»; але коли відкриваються п'ята, шоста й сьома печатки, такого голосу не чути. Останні три церкви та останні три печатки також не відповідають одна одній як такі, що охоплюють ті самі періоди часу, так, як це роблять перші чотири церкви та перші чотири печатки. Але, як ми показали, церкви, печатки й звірі узгоджуються як такі, що охоплюють ті самі періоди часу протягом майже 1800 років, аж поки ми не дійдемо до трохи більш ніж півстоліття теперішнього часу. Джеймс Вайт, Review and Herald, 12 лютого 1857.

Джеймс Уайт не зазначив того факту, що такий самий зразок існує і в трубах, але він є. Перші чотири труби — це труби, а останні три труби — це три лиха. Перші чотири труби символізують Божий суд над язичницьким Римом за недільний закон Костянтина 321 року, а три трубні лиха символізують іслам. Перші два трубні лиха були судами проти папського Риму за недільний закон, який він запровадив у 538 році, а третє трубне лихо стосується кризи недільного закону, що настане в дуже близькому майбутньому.

Джозеф Бейтс використовує піонерське розуміння останніх трьох церков як єдиного символу, щоб описати три тогочасні церкви у міллеритській період. Усі виділення в уривку зроблені Бейтсом.

'У всій землі, говорить Господь; ДВІ ЧАСТИНИ в ній будуть відтяти й помруть; а ТРЕТЯ залишиться в ній. Бог каже, що проведе ТРЕТЮ ЧАСТИНУ через вогонь і очистить їх. Вони призиватимуть Його, і Він їх почує. Він скаже 'ЦЕ — МІЙ НАРОД; а вони скажуть ГОСПОДЬ — МІЙ БОГ.' Перша частина — САРДИ, номінальна церква, або Вавилон. Друга частина — Лаодикія, номінальна адвентистська церква. Третя частина — Філадельфія, єдина істинна Божа церква на землі, бо їх буде перенесено до міста Божого. Об'явлення 3:12; Євреїв 12:22–24. В ім'я Ісуса знову закликаю вас утекти від лаодикійців, як від Содому й Гоморри. Їхні вчення фальшиві й оманливі; і ведуть до цілковитої загибелі. Смерть! СМЕРТЬ!!* вічна СМЕРТЬ!!! наступає їм на п'яти. Пам'ятайте жінку Лотову.' Джозеф Бейтс, Review and Herald, том 1, листопад 1850.

У міллеритській історії Сарди — церква, що мала ім'я, ніби жива, але була мертва.

І ангелові церкви в Сардах напиши: Так говорить Той, Хто має сім Духів Божих і сім зірок: Я знаю твої діла, що маєш ім'я, ніби живий, але ти мертвий. Об'явлення 3:1.

Народ Божий завжди має ім'я. Упродовж історії від Ефеса до Пергаму їх називали християнами. За часів папського панування їх називали «церквою в пустелі». Від появи «ранкової зорі» — Джона Вікліфа — їх називали протестантами. У 1798 році, в час кінця, протестанти вже розпочали своє повернення до єдності з Римом. Тоді лишалося лише випробування, яке б виявило, що, попри своє заявлене ім'я, вони більше не були обраною церквою. Навесні 1844 року вони дійшли до випробування, яке мало виявити, що вони вже не були церквою, яка носила завітне ім'я Христа. Історія пророка Іллі дає дуже докладне друге свідчення цього факту. Коли вони виявили свій справжній характер, міллеритам спочатку було важко розпізнати, що протестанти продемонстрували, що стали дочками Вавилону. Та зрештою міллерити саме це й зробили і почали кликати душі вийти з тих упалих церков, виконуючи вістку другого ангела. Потім настав процес випробування, який мав спонукати міллеритів виявити власні характери. Вони були філадельфійцями чи лаодикійцями?

Філадельфійці пішли за Христом у Святе Святих, а ті міллеріти, які відмовилися це зробити, виявили характер лаодикійців. Отже, ми знаходимо логіку в ототожненні Бейтса трьох церков як сучасниць однієї й тієї самої історії. Та історія здійснилася в межах пророчої структури притчі про десять дів, яку, як повідомляє нам натхнення, було і ще буде виконано до букви.

"Притча про десять дів із 25-го розділу Євангелія від Матвія також ілюструє досвід адвентистського народу." Велика боротьба, 393.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. Review and Herald, 19 серпня 1890 року.

Останні три церкви уособлюють: тих, хто поза міллеритським рухом, — Сарди, а тих, хто в русі, — Філадельфію або Лаодикію. Ці три церкви згадані в третьому розділі Об'явлення, а перші чотири — в другому. Отже, коли сестра Вайт звертається до історії третього розділу Об'явлення, вона має на увазі ті самі церкви, які щойно назвав Джозеф Бейтс.

"О, який опис! Скільки їх у цьому страшному стані. Я наполегливо благаю кожного служителя ретельно вивчати третій розділ Об'явлення, бо в ньому змальовано стан речей, що існує в останні дні. Уважно вивчайте кожен вірш у цьому розділі, бо через ці слова до вас говорить Ісус." Випуски рукописів, том 18, 193.

Три одночасні церкви міллеритської історії повторюються наприкінці адвентизму. Джозеф Бейтс визначав динаміку міллеритського періоду й ідентифікував Сарди як дочок Вавилону, які були адресатами звістки другого ангела. Він розглядав боротьбу між малим стадом, що пішло за Христом до Святого святих 22 жовтня 1844 року, і тими, хто відмовився перейти зі Святого. Він намагався покликати лаодикійців із темряви, яку вони прийняли, і принаймні частина їхньої лаодикійської сліпоти була зумовлена тим, що Вільям Міллер посів провідне

становище в лаодикійському русі. Це та сама боротьба, окреслена в посланні до Філадельфійської церкви.

Ось, Я вчиню так, що ті із синагоги сатани, які кажуть, що вони юдеї, а ними не є, але брешуть; ось, Я вчиню, щоб вони прийшли й поклонилися перед ногами твоїми, і щоб пізнали, що Я полюбив тебе. Об'явлення 3:9.

Релігійна криза завжди породжує дві групи поклонників, як це сталося під час Великого Розчарування. Мантію протестантизму щойно було забрано у Сардів, коли вони повернулися до Рима й офіційно стали донькою Рима. Потім ця мантія перейшла до мілеритського адвентизму, але невдовзі випробування утворило дві групи, що заявляли, ніби вони — мале стадо. Справжнє стадо і фальшиве стадо. Бейтс представляв мале стадо, яке пішло за Христом до Святого Святих. Його боротьба була з лаодикійцями, які заявляли, що вони — мале стадо. Як філадельфієць, Бейтс боровся із синагогою сатани, групою, що заявляла, ніби вона — Божий народ, але вони брехали й не були юдеями.

Коли притча сповниться востаннє наприкінці історії адвентизму, буде обраний народ завіту, який було обійдено у час кінця в 1989 році, так само, як юдейське керівництво було обійдене під час народження Христа, що в тій пророчій історії відповідає часові кінця. Коли історія Христа досягла тріумфального входу в Єрусалим, тоді прообразно була представлена історія Опівнічного Крику мілеритського часу. Натхнення неодноразово пов'язує віху хреста з Великим розчаруванням 1844 року. Юда представляє лаодикійців в історії Христа, а апостоли були філадельфійцями. Упродовж трьох з половиною років після хреста філадельфійці, представлені Бейтсом, намагалися покликати лаодикійців вийти з відпалої церкви, яку представляв учень Юда Іскаріот.

У 1989 році колишній обраний народ завіту відкинув світло, яке було відкрите, і його було обійдено стороною. Коли настало перше розчарування 18 липня 2020 року, розпочався процес випробування серед тих, хто раніше здавалися належними до одного руху. Проте одна група — лаодикійці, а інша — філадельфійці. Подібно до того, як Юда тричі уклав угоду з Синедріоном, щоб зрадити Христа перед розп'яттям, лаодикійці в історії після 11 вересня 2001 року втратять три нагоди для покаяння. Під час недільного закону, що невдовзі настане, так само безсумнівно, як те, що Юда повісився на дереві, виявиться, що лаодикійці відокремлені від філадельфійців. Саме під час жнив кукіль відокремлюють від пшениці. Ми стрімко наближаємося до тих жнив.

Ці істини визнаються лише тоді й лише якщо ми готові усвідомити, що єдина біблійна методологія, яка може розкрити й утвердити 'істину', — це 'історицизм'. Істинна методологія — це не претеризм, футуризм, диспенсационалізм, воукізм, граматична чи історична компетентність або будь-який різновид численних сатанинських підробок. Існує загальновідома фраза, яку приписують філософу сімнадцятого століття на ім'я Жан-Жак Руссо; її перефразовували багатьма способами, але суть думки така: "Помилка має багато коренів, а істина — лише один." "Істина" — це Альфа й Омега, який є як корінь із сухої землі.

Так само і з Біблією, скарбницею багатств Його благодаті. Слава її істин, що сягають висоти неба й охоплюють вічність, залишається нерозпізаною. Для більшої частини людства Сам Христос — «як корінь із сухої землі», і вони не бачать у Ньому «жодної краси, щоб» вони «бажали Його». Ісаї 53:2. Коли Ісус був серед людей, об'явлення Бога в людстві, книжники й фарисеї сказали Йому: «Ти самарянин і маєш біса». Івана 8:48. Навіть Його учні були настільки засліплені егоїзмом своїх сердець, що їм було важко зрозуміти Того, Хто прийшов явити їм любов Отця. Тому Ісус ходив самотою посеред людей. Повністю Його розуміли лише на небі. Думки з Гори Благословення, 25.

Істини, якими ми наразі ділимося, слід усвідомлювати в контексті того, що розвиток істини відбувається поступово протягом усієї історії, і, що важливіше, наше розуміння істини слід розглядати в контексті Альфи й Омеги, у контексті Ісуса, який ототожнює кінець чогось із його початком.

Четверта церква — це Фіатіра, і вона уособлює період, коли папство панувало як п'яте царство біблійного пророцтва, тобто період, коли церква в пустелі перебувала в полоні. Полон духовного Ізраїлю духовним Вавилоном протягом тисячі двохсот шістдесяти років мав прообраз у полоні буквального Ізраїлю в буквальному Вавилоні, що тривав сімдесят років.

«Сьогодні Божа церква вільна довести до завершення Божественний план спасіння загублого роду. Протягом багатьох століть Божий народ зазнавав обмеження своїх свобод. Проповідь Євангелія в його чистоті була заборонена, і найсуворіші карі спіткали тих, хто насмілювався не коритися наказам людей. Унаслідок цього великий моральний виноградник Господа залишався майже зовсім необробленим. Люди були позбавлені світла Божого слова. Темрява омани та забобонів загрожувала стерти пізнання істинної релігії. Божа церква на землі перебувала в неволі протягом цього тривалого періоду нещадних переслідувань так само, як і діти Ізраїлю, утримувані в полоні у Вавилоні під час вигнання». Пророки і царі, 714.

Сімдесят років вавилонського полону представлені Тіятирською церквою. Тіятирська церква є наслідком, спричиненим причиною, яку представляє Пергам. Пергам символізований імператором Костянтином, який поєднав ідолопоклонство з християнством. Символом його ідолопоклонства було поклоніння сонцю. Біблійною причиною того, що давній Ізраїль був узятий у полон на сімдесят років Тіятири, є те, що їхні царі встановлювали стосунки й укладали союзи з ідолопоклонницькими народами навколо них, у відкритому бунті проти Божого Слова. Бог неодноразово попереджав Ізраїль не змішуватися з язичницькими народами навколо них. Десять Заповідей, саме те, хранителями чого мав бути давній Ізраїль, прямо забороняє поклоніння ідолам. Коли Господь проходив повз Мойсея біля печери Хорива і відкрив Свій характер, Він двічі включив саме те попередження, про яке ми говоримо.

І Він сказав: Ось, Я укладаю заповіт: перед усім твоїм народом учиню чудеса, яких не було зроблено на всій землі й у жодному народі; і весь народ, серед якого ти є, побачить діло Господнє, бо страшне те, що Я вчиню з тобою. Додержуй того, що Я наказую тобі

сьогодні: ось Я вижену перед тобою амореїв, і ханаанян, і хеттів, і періздеїв, і хіввеїв, і євусеїв. Стережися, щоб ти не уклав заповіту з мешканцями землі, куди ти йдеш, щоб це не стало пасткою серед тебе; але ви зруйнуєте їхні жертівники, розіб'єте їхні ідоли та зрубаєте їхні гаї. Бо ти не будеш поклонятися іншому богові, бо Господь, Йому на ім'я Ревнивий, — Бог ревнивий; щоб ти не уклав заповіту з мешканцями землі, і щоб вони не блудили за своїми богами та не приносили жертви своїм богам, і щоб хтось не покликав тебе, і ти не з'їв із його жертви; і щоб ти не брав їхніх дочок для своїх синів, і щоб їхні дочки не блудили за своїми богами та не звели твоїх синів блудити за їхніми богами.
Вихід 34:10–16.

Лише в цьому уривку Бог двічі застеріг стародавній Ізраїль, і є багато інших біблійних свідчень про повеління стародавньому Ізраїлеві не укладати союзів з ідолопоклонницькими народами, що їх оточували. Ті компроміси почалися з того, що стародавній Ізраїль відкинув Бога та Його теократію. Коли вони забажали царя, Бог дозволив їм мати царя, і відтоді більшість усіх царів, а безперечно кожен цар північних десяти племен, знехтували тим самим повелінням. Принцип, який вимагав, щоб Ізраїль був відокремленим і особливим серед ідолопоклонницьких народів довкола, було відкинуто й проілюстровано компромісом, символом якого згодом став Константин. Пергам і Константин уособлюють бунт ізраїлевих царів, які ввели ідолопоклонство в Божу церкву. Відступництво, що почалося з царя Саула, було прообразом відступництва християнської церкви, яке привело до полону в духовному Вавилоні. Священна історія, що починається з царя Саула і триває до полону у Вавилоні, символізується пергамською церквою. Сімдесятирічний полон, що настав згодом, — це тіятирська церква.

Ефес символізує церкву, що виходить, аби завоювати Обітовану землю. Ефес символізує час Мойсея та визволення Ізраїля від рабства Єгипту.

"Біблія накопичила й збрала воедино свої скарби для цього останнього покоління. Усі великі події та урочисті діяння історії Старого Заповіту повторювалися і повторюються в церкві в ці останні дні." Вибрані повідомлення, книга 3, 338, 339.

Історія, представлена визволенням з Єгипту, повторюється в останні дні. Отже, вона також повторилася в історії міллеритів. Тому Сестра Вайт неодноразово звертається до тієї історії, щоб описати історію міллеритів. Вона співвідносить Велике розчарування 1844 року з розчаруванням євреїв, коли вони стояли перед Червоним морем, а ззаду до них наближалось військо фараона. Вона також співвідносить історію визволення з Єгипту із часом Христа; таким чином, розчарування учнів біля хреста було прообразом розчарування біля Червоного моря, яке також прообразувало Велике розчарування 1844 року. Розчарування біля хреста представляло початок Ефеської церкви. Час Мойсея на початку стародавнього Ізраїлю був представлений Ефеською церквою, яка також була прообразом початку сучасного Ізраїлю за часів Христа. Обидві історії представлені Ефеською церквою. Істини, які ми тут визначаємо, часто публічно представлялися протягом багатьох років організацією Future for America, тож я лише подаю огляд.

В історії Христа ми знаходимо початок народу Нового Завіту, який утверджується, тоді як обраний народ попереднього завіту відходить на другий план. Історія Христа — це кінець стародавнього Ізраїлю, а в історії визволення з Єгипту на початку стародавнього Ізраїлю був раніше обраний завітний народ, який було обійдено заради народу Нового Завіту.

В історії Христа колишній обраний народ прийшов до свого кінця у 70 році з руйнуванням Єрусалима. На початку, за часів Мойсея, колишній обраний народ вимер у пустелі протягом сорока років, а Ісус Навин і Халев стали представниками нового обраного народу, якому було призначено нести вістку в Обітовану землю, як і апостоли періоду Єфеської церкви несли Євангеліє у світ.

Початок і кінець стародавнього Ізраїлю, а також початок сучасного Ізраїлю, усі вказують на перехід від колишнього обраного народу до нового обраного народу. На свідченні двох чи трьох утверджується всяка річ; і кожна з цих трьох ліній свідків засвідчує розлучення з попереднім обраним народом, а ці свідки мають підпис Альфи й Омеги, Того, Хто визначає кінець від початку. Колишній обраний народ буде оминений, коли Бог увійде в завіт зі ста сорока чотирма тисячами. Бог не є автором безладу; Він ніколи не змінюється, і Його слово ніколи не підводить.

Визволення з Єгипту та тріумфи, звершені Богом через Ісуса Навина, уособлюються єфеською церквою, але єфеській церкві судилося втратити свою першу любов. Коли Ісус Навин спочив, постало інше покоління, що позначило період, представлений смирнською церквою. Чудова праця Ісуса Навина з очищення Обітованої землі так і не була повністю завершена, бо народ задовольнився собою і занедбав працю, доручену Ісусові Навину. Вони втратили свою першу любов. Той період тривав, доки Ізраїль не відкинув Бога і Самуїл не помазав на царя Саула, тим самим започаткувавши пергамську церкву.

Звістка прийшла до Смирни, церкви в Малій Азії, а також до християнської церкви загалом, протягом другого і третього століть. Це був час, коли язичництво вело свою останню боротьбу за панування у світі. Християнство поширилося з дивовижною швидкістю, так що стало відоме по всьому світу. Дехто прийняв віру Христа через щире навернення серця, інші — завдяки силі переконливих аргументів, а ще інші — бо бачили, що справа язичництва занепадає, і розрахунок вів їх на бік, який обіцяв перемогу. Ці обставини послабили духовність церкви. Дух пророцтва, що характеризував апостольську церкву, поступово було втрачено. Це дар, який приводить церкву, якій він довірений, до єдності віри. Коли справжніх пророків більше не стало, фальшиві вчення швидко поширилися; грецька філософія призвела до неправильного тлумачення Писання, а самоправедність давніх фарисеїв, так часто засуджувана Христом, знову з'явилася в середовищі церкви. Протягом двох століть, що передували правлінню Константина, було закладено підвалини тих лих, які повністю розвинулися в наступні два століття. У цей період мучеництво стало популярним у багатьох частинах Римської імперії. Яким би дивним це не здавалося, усе ж це правда. Це було наслідком взаємин, що існували між християнами та язичниками.

У римському світі шанували релігію всіх народів, але християни не були народом, вони були лише сектою зневаженої раси. Коли вони, отже, вперто засуджували релігію усіх верств суспільства, коли влаштовували таємні зібрання і цілком відмежовувалися від звичаїв та практик своїх найближчих родичів і найближчих друзів, вони ставали об'єктами підозри, а часто й переслідувань з боку язичницької влади. Часто вони самі накликали на себе переслідування, коли в умах правителів не було духу опору. Для ілюстрації цього духу історія наводить подробиці страти Кіпріана, єпископа Карфагена. Коли було зачитано його вирок, із натовпу християн, що слухали, здійнявся загальний крик: «Ми помremo разом із ним».

Дух, із яким багато з тих, хто називав себе християнами, приймали смерть і навіть без потреби провокували ворожнечу з боку уряду, ймовірно, багато в чому сприяв тому, що 303 року н. е. імператор Діоклетіан та його помічник Галерій видали едикт про переслідування. Едикт був універсальним за своїм духом і протягом десяти років застосовувався з більшою чи меншою суворістю. Стівен Гаскелл, *Історія Провидця з Патмоса*, 50. 51.

Хоча Смірна є однією з двох церков, які не отримують докору від Господа, історія свідчить, що серед тих, хто загинув мученицькою смертю в той період, були й такі, чий мотиви ґрунтувалися на людських, а не на божественних спонуках. Книга Суддів починається згадкою про смерть Ісуса Навина, і в ній є вірш, який двічі повторюється та окреслює історію суддів. Другий раз цей вірш наводиться в останньому вірші книги. Перший вірш книги відзначає завершення періоду Ісуса Навина, а останній підсумовує історію.

Після смерті Ісуса Навина сталося, що сини Ізраїля запитали Господа, кажучи: Хто піде для нас першим проти ханаанців, щоб воювати з ними?... У ті дні в Ізраїлі не було царя, але кожен робив те, що було правим у власних очах... У ті дні в Ізраїлі не було царя: кожен робив те, що було правим у власних очах. Суддів 1:1; 17:16; 21:25.

Як і в історії Смирни, «самість» була провідною темою від початку до кінця. Оскільки в них не було царя, вони вирішили робити все, що забажають. Брак керівництва — саме це відзначив Гаскелл в історії Смирни, і це було представлене відсутністю діючого Духа пророцтва. В обох історіях брак керівництва відкрив двері для ухвалення рішень, заснованих на власних мотивах. Ефеська церква представляє визволення з Єгипту. Історія, записана в Книзі Суддів, представлена Смирнською церквою. Період від царя Саула до Вавилонського полону представлений Пергамською церквою, а Вавилонський полон — Тіятирською церквою.

Відповідно до явища, виявленого першопрохідцями, у церквах, печатях і трубах існує поділ на чотири й три, а перші чотири церкви в історії стародавнього Ізраїлю починаються з єгипетської неволі й закінчуються вавилонським полонем, бо Альфа й Омега завжди ототожнює кінець із початком. Перші чотири церкви в історії сучасного Ізраїлю починаються з підпорядкування євреїв римській владі, а ці чотири церкви завершуються підпорядкуванням духовних євреїв духовному Риму протягом тисячі двохсот шістдесяти років.

Після Тіятири були Сарди, що почалися, коли вони вийшли з вавилонського полону, який символізувала Тіятира. Сарди — це церква, яка мала ім'я, ніби вона жива, але не жила. Їхнє заявлене життя було брехнею. Цікаво, що з усіх семи церков саме слово «Сарди» не має визначення. Визначення приписували назві «Сарди» на підставі контексту історії та віршів, але етимологічного визначення цієї назви немає. Має ім'я, але не має.

Та другий храм не дорівнював першому у величі; і його не освячували ті видимі знамення Божої присутності, що належали першому храмові. Не було жодного вияву надприродної сили, який би засвідчив його посвячення. Не з'явилася хмара слави, щоб наповнити щойно зведене святилище. З неба не зійшов вогонь, щоб пожерти жертву на його вівтарі. Шехіна вже не перебувала між херувимами у найсвятішому місці; ковчега, кришки умилоствлення та скрижалей Свідоцтва там не було. Жоден голос не лунав із неба, щоб сповістити священикові, який запитував, волю Єгови.

Після вавилонського полону вони відбудували Єрусалим і храм. Тоді вони знову мали ім'я, бо Бог обіцяв покласти Своє Ім'я в Єрусалимі. Але Його Ім'я відображає Його характер, і відсутність Його особистої присутності свідчила про те, що вони мали ім'я, яке означало життя, але насправді вже не мали присутності, яка дає життя. Усе, що вони насправді мали, — це лише сповідання й удавання.

Останній голос у Сардах обіцяв прихід Іллі, який прийде перед великим і страшним днем Господнім. Для давнього Ізраїлю зруйнування Єрусалима було тим великим і страшним днем Господнім. З цієї причини сестра Вайт посилається на руйнування Єрусалима в 70 р. н. е. як на ілюстрацію великого й страшного дня Господнього, представленого як сім останніх кар. Філадельфійська церква почалася з голосу Івана Хрестителя, що кликав у пустелі, таким чином прообразуючи голос Вільяма Міллера. Голоси Івана Хрестителя та Вільяма Міллера звіщали Лаодикійську вістку народів, який вважав, що все гаразд, тоді як насправді все було зовсім не так. І Іван Хреститель, і Вільям Міллер поклали сокиру до кореня дерев. Послання до Сардів було таким: «Ти маєш навіть у Сардах кілька імен, що не опоганили свого одягу; і вони ходитимуть зі Мною в білих шатах, бо вони достойні». Іван Хреститель і Вільям Міллер представляють тих, хто вийшов із періоду, представленого Сардами, і були достойні ходити з Христом.

Тисячі були приведені прийняти істину, яку проповідував Вільям Міллер, і слуги Божі були підняті в душі й силі Іллі, щоб проголосити звістку. Подібно до Івана, предтечі Ісуса, ті, хто проповідував цю урочисту звістку, відчували себе змушеними прикласти сокиру до кореня дерева й закликати людей приносити плоди, гідні покаяння. Їхнє свідчення було покликане пробудити та сильно вплинути на церкви і виявити їхній справжній характер. І коли лунав урочистий заклик утекти від майбутнього гніву, багато хто, що належали до церков, прийняли цілющу звістку; вони побачили своє відступництво і, з гіркими сльозами покаяння та глибокою мукою душі, смирилися перед Богом. І коли Дух Божий спочив на них, вони допомагали проголошувати заклик: «Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо настала година суду Його». Ранні твори, 233.

Сім церков із Книги Одкровення символізують історію апостолів до Другого пришествя Христа, а також історію стародавнього Ізраїлю від пророка Мойсея до Першого пришествя Христа.

Випробування дітей Ізраїлю та їхнє ставлення безпосередньо перед першим пришествям Христа ілюструють становище народу Божого в його досвіді перед другим пришествям Христа.

Сіті сатани розставлені для нас воістину так само, як вони були розставлені для синів Ізраїлевих безпосередньо перед їхнім входом у землю Ханаан. Ми повторюємо історію того народу.

Їхня історія має бути для нас суворим попередженням. Нам ніколи не слід очікувати, що коли Господь має світло для свого народу, Сатана стоятиме спокійно осторонь і не докладатиме жодних зусиль, щоб перешкодити їм його прийняти. Стережімося, щоб не відкинути світло, яке Бог посилає, бо воно не приходить так, як нам до вподоби. ... Якщо є такі, які самі не бачать і не приймають світла, нехай вони не стають на заваді іншим.

'Я сьогодні закликаю небо й землю свідками проти вас, що я поклав перед вами життя і смерть, благословення й прокляття; тож вибери життя, щоб жив і ти, і потомство твоє; щоб ти любив Господа, Бога твого, і слухався Його голосу, і тримався Його; бо Він — життя твоє і подовження твоїх днів; щоб ти мешкав у землі, яку Господь поклявся дати батькам твоїм, Авраамові, Ісакові та Яковові, — дати їм.'

Ця пісня була не історичною, а пророчою. Розповідаючи про дивовижні діяння Бога щодо Його народу в минулому, вона також передвіщала великі події майбутнього — остаточну перемогу вірних, коли Христос вдруге прийде в силі й славі.

Апостол Павло ясно стверджує, що досвід ізраїльтян у їхніх мандрах був записаний на користь тих, хто живе у цю добу світу, тих, на кого прийшли кінці світу. Ми не вважаємо, що наші небезпеки менші, ніж у євреїв, але більші. Здорове життя, 280, 281.

Визволення з Єгипту представлене Ефеською церквою, а символом Ефеської церкви в тій історії був Ісус Навин. Після того як ті, кого Бог вивів з Єгипту, провалили десять послідовних випробувань, Господь забрав завіт у бунтівників і передав його Ісусу Навину та Халеву.

Скажи їм: Як живий Я, — говорить Господь, — як ви говорили в Моїх вухах, так і вчиню з вами: трупи ваші падуть у цій пустелі; і всі з вас, що були перелічені, усім числом, від двадцяти років і вище, що ремствували проти Мене, безперечно не ввійдете у ту землю, про яку Я присягав оселити вас у ній, окрім Халева, сина Єфунне, та Ісуса, сина Навина. Числа 14:28–30.

Сестра Вайт зазначає, що Ісус Навин і Халев представляють тих, «на кого прийшли кінці віку», які «укладають завіт з Богом через жертву».

Цю історію було записано для нашого напоумлення, на яких прийшли кінці віків. Як часто сьогодні Божий народ знову переживає досвід дітей Ізраїля! Як часто вони ремствують і нарікають! Як часто вони відступають, коли Господь велить їм іти вперед! Справа Божа страждає через брак мужів, подібних до Халева та Ісуса Навина, мужів вірності й непохитної довіри. Бог кличе мужів, які віддадуть себе Йому, щоб бути сповненими Його Духом. Справа Христа і людства потребує освячених, самовідданих мужів, які вийдуть поза табір, несучи наругу. Нехай це будуть сильні, відважні мужі, здатні до гідних починів, і нехай укладуть завіт із Богом при жертві. Огляд і Вісник, 20 травня 1902 р.

Заповіт, який оновлюється, як це представлено оновленням заповіту з Ісусом Навином і Халевом, — це заповіт зі ста сорока чотирма тисячами та великою множиною. Його оновлюють після того, як первісний обраний за заповітом народ розлучено з Богом і призначено померти в пустелі. Заповіт зі ста сорока чотирма тисячами здійснюється в тій самій історії, коли колишній обраний народ відкидається.

Ефес означає «жаданий», і справа, звершена як Ісусом Навином, так і ранньою церквою, була «жаданою». Коли Ісус Навин вів Божий народ до Обітованої землі, він вирушив уперед, щоб перемагати. Перша печать відповідає ефеській церкві й символізується білим конем, що вирушає, щоб перемагати. Так було і з Ісусом Навином, і з апостольською церквою. Перша печать відповідає ефеській церкві як у давньому, так і в сучасному Ізраїлі.

Смірна походить від слова «мирра», що є олією, яку використовували для бальзамування померлих. Друга печать представлена червоним конем, якому було дано «великий меч» і «владу» забрати «мир із землі», що означало, що люди в тій історії будуть «вбивати один одного». Друга печать йде паралельно церкві Смірні і представляє владу, дану ворогам Божим, яка дозволяє їм перемагати й убивати Божий народ. Це здійснилося в період після апостольської церкви, а також в історії Суддів. В обох історіях Бог дозволив зовнішнім силам принести війну й смерть Його народові. В апостольській церкві ця війна була вмотивована відкиненням релігії Христа, яка в попередньому періоді Ефеса була непереможною, несучи Євангеліє світові. Мотивація ворогів Божого народу в період Суддів ґрунтувалася на попередньому періоді Ефеса, де Бог продемонстрував Свою силу над Єгиптом і над наступними народами, які були підкорені через Ісуса Навина. Друга печать йде паралельно церкві Смірні як у стародавньому, так і в сучасному Ізраїлі.

Пергам означає «укріплену цитадель», отже уособлює замок царя. Третя печать паралельна Пергамові й відображає період історії, коли людський суд здійснюють царі землі на протигагу Божому суду. Отже, вимірювання, або суд, який символізується «двома» терезами, що зважують «пшеницю», «ячмінь», «олію» та «вино»; позначає царську людську владу, яка завжди є хибною порівняно з Божим судом. Пам'ятайте, що чесне вимірювання або чесне зважування не потребує двох терезів. Двоє терезів символізують несправедливий суд.

«Ячмінь» є символом приношення «первоплодів» на свято Пасхи, а «пшениця» — символом приношення «двох похитних хлібів» на свято П'ятдесятниці. «Слей» є символом Святого

Духа, а «вино» — символом вчення. Пергам у часи стародавнього Ізраїлю — це період царів Ізраїлю, які пішли на компроміс і накликали суд на Божу систему поклоніння, представлену від Пасхи до П'ятдесятниці. Істини Божого слова представлені «вином» і «елеєм». І в стародавньому, і в сучасному Ізраїлі церква в Пергамі — це період, коли Сатана намагається здійснити те, чого він не зміг досягти через пролиття крові в історії, представленій Смирною. У Пергамі Сатана намагався знищити Божий народ і Божу істину через компроміс, а не через пролиття крові, як це представлено у Смирні. Компроміс царів стародавнього Ізраїлю є прообразом компромісу Костянтина в сучасному Ізраїлі.

Тіятіра означає «жертва каяття» і говорить про дух мучеництва, який Бог дарує Своїм людям, яких убивають за Його ім'я. Жертва каяття означає готовність служити Христові у тяжких обставинах, що показано на прикладі Даниїла, Шадраха, Мешаха та Авед-Него під час сімдесятирічного полону; а також означає жертву вальденсів, гугенотів та інших, яких катували, ув'язнювали, очорнювали й убивали папською владою протягом періоду в тисячу двісті шістьдесят років. Четверта печать відповідає церкві Тіятири й представляє переслідування давнім Вавилоном давнього Ізраїлю та переслідування сучасним Вавилоном сучасного Ізраїлю. Історія обох полонів спершу вимагала відступлення від істини, яке здійснили царі Ізраїлю та імператор Костянтин. Обидва підготували шлях для періоду, який представляє Тіятіра.

Сарди не відповідають своєму заявленому імені, їхнє сповідання — брехня. Присутність Шехіни ніколи не являлася у другому храмі. Присутність Христа ніколи не виявлялася в історії Сардів. Реформація Темних віків була, по суті, серією з одного кроку вперед і двох назад. Праця, яку історія Сардів мала звершити під час Протестантської Реформації, так і не була завершена.

Філадельфія означає братню любов, і неможливо любити свого брата, якщо спершу не любиш Бога.

Коли хто каже: Я люблю Бога, а брата свого ненавидить, той неправдомовець; бо хто не любить свого брата, якого бачить, як може любити Бога, Якого не бачить? І оцю заповідь ми маємо від Нього: щоб хто любить Бога, любив і брата свого. 1 Івана 4:20, 21.

Філадельфія представляє церкву, яка любить Бога, і з цієї причини щодо Філадельфії не висловлено жодного осуду чи докору.

І ангелові церкви у Філадельфії напиши: Так говорить Святий, Істинний, що має ключ Давидів, що відчиняє — і ніхто не зачинить, і зачиняє — і ніхто не відчинить. Я знаю твої діла: ось Я поставив перед тобою відчинені двері, і ніхто не може їх зачинити; бо ти маєш небагато сили, і зберіг Моє слово, і не відкрікся Мого імені. Ось Я зроблю так, що ті з синагоги сатани, які кажуть про себе, що вони юдеї, але ними не є, а говорять неправду, — ось Я примушу їх прийти і поклонитися перед твоїми ногами, і пізнають, що Я полюбив тебе. Оскільки ти зберіг слово Мого терпіння, то і Я вбережу тебе від години випробування, яка має прийти на весь світ, щоб випробувати тих, хто живе на землі. Ось Я скоро приходжу; тримай міцно те, що маєш, щоб ніхто не забрав твого

вінця. Переможця зроблю стовпом у храмі Мого Бога, і він більше не вийде звідти; і напишу на ньому ім'я Мого Бога, і ім'я міста Мого Бога — Нового Єрусалима, що сходиться з неба від Мого Бога; і напишу на ньому Моє нове ім'я. Об'явлення 3:7–12.

Філадельфії було дано «ключ Давидів», а у філадельфійській історії стародавнього Ізраїлю їм був даний Син Давидів, що, серед іншого, представляє пророчий принцип Альфи й Омеги, Першого й Останнього. Цей ключ представляє методологію «історизму». У періоді, який наприкінці стародавнього Ізраїлю представляє Філадельфійська церква, ключем був сам Автор біблійного пророцтва. У періоді, який у міллеритській історії представляє Філадельфійська церква, ключ було дано Вільяму Міллеру. В обох цих історіях Христос мав справу з юдеями, які думали, що вони є синами Авраама, але ними не були. Міллер мав справу з протестантами, які вважали себе духовними юдеями, але ними не були.

Хто має вухо, нехай чує, що Дух говорить церквам. Об'явлення 3:13.

Лаодикія означає «народ, що підданий суду», а лаодикійці, юдеї часів Христа, були остаточно піддані суду у 70 році н. е. під час руйнування Єрусалима. Остаточний суд над відступницьким протестантизмом відбудеться під час кризи недільного закону, але свого суду вони зазнали, коли відкинули вістку першого ангела навесні 1844 року, і тоді Бог проголосив їх «дочками Вавилона». Ті впали протестанти є прообразом лаодикійського адвентизму в останні дні слідчого суду.

Ми вже, по суті, розглянули кілька різних способів, за допомогою яких сім церков з книги Одкровення можуть бути правильно зрозумілі як пророчі символи, а згодом пророчо застосовані. Однак розуміти й застосовувати їх слід у контексті пророчих правил, «які були дані нам найвищим авторитетом».

Послання до семи церков були дані тим семи церквам, які існували тоді, коли Іван записував ці послання. Послання до семи церков дають настанови й застереження для всіх церков протягом усієї історії. Послання до семи церков дають настанови й застереження для окремих християн протягом усієї історії. Сім церков представляють історію християнства від часів апостолів до кінця світу. Сім церков представляють історію давнього Ізраїлю від часів Мойсея до зруйнування Єрусалима у 70 році н. е. Сім церков можна розпізнати й застосувати, визначивши різницю між першими чотирма церквами та останніми трьома.

Із шести різних пророчих застосувань, які ми визначаємо, ті самі застосування представлені у семи печатках.

Ми розглянемо ці істини в наступній статті.